

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6356

гр. София, 30.08.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав, в закрито заседание на 30.08.2021 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Златка Илиева

като разгледа дело номер **4459** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144 АПК вр. чл.248 ГПК.

Производството е образувано по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], представлявано от Е. Б. – Управител, с адрес: [населено място],[жк], [улица] против Ревизионен акт № Р-22222518001372-091-001 от 04.11.2020 г., издаден от органи по приходите, потвърден с Решение № 580 от 10.04.2020 г., издадено от Заместник - Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място] при Централно управление на Национална агенция по приходите /Дирекция ОДОП, [населено място] при ЦУ на НАП/, в частта, в която са установени задължения за данъци и осигурителни вноски в общ размер 1 300 994,22 лева.

С Решение №4546/07.07.2021г. съдът е отменил изцяло оспорения РА, в частта потвърдена с посоченото решение на Директора на Дирекция „ОДОП“.

Срещу постановения съдебен акт е постъпила касационна жалба от ответника Директора на Дирекция „ОДОП“, като същият се оспорва досежно отмяната на РА в частта относно допълнително начисления ДДС в размер на 4010 лева, непризнато право на данъчен кредит в размер общо на 1943,98 лева и установените задължения по ЗОДФЛ в размер на 669,86 лева и лихви върху тях в размер на 221.34 лева.

Постъпила е молба от ответника Директора на Дирекция „ОДОП“, с която се иска съдът да измени решението си в частта относно присъдените разноси, като приложи разпоредбата на чл.161, ал.3 от ДОПК. Излага подробни съображения в тази насока. Алтернативно, моли съда да уважи направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В писмен отговор жалбоподателят [фирма] изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за изменение на решението в частта относно разноските.

Постъпила е молба от [фирма] за издаване на заверен препис от влязлото в сила решение, в необжалваната част.

По искането за изменение на решението, в частта относно разноските:

Молбата е депозирана в срока на оспорване на основното решение, от легитимирана страна, поради което е допустима.

Действително, съдът констатира, че поради пропуск не е обсъдил искането на ответника за присъждане на разноски на основание чл.161 ал.3 от ДОПК. Цитираната разпоредба предвижда, че в случаите, когато пред съда се представят доказателства, които е могло да бъдат представени в административното производство, представилата ги страна заплаща изцяло разноските по делото, независимо от неговия изход, освен в случаите по чл. 155, ал. 3 и ал. 4 от ДОПК.

За да поиска присъждане на разноски, независимо от изхода на правния спор, молителят се позовава преди всичко на това, че значителен обем доказателства са представени в хода на административното оспорване на РА - с писмо вх. №23-20-65#3 от 13.03.2020 г. и след постановяване на потвърдителното решение на Директора на Дирекция „ОДОП“ - с писмо вх. № 23-30-65#5/13.04.2020 г. /л.562 и следващите от приложение 24 от делото/.

Действително, по време на административното оспорване са представени много на брой документи. По отношение на по-голямата част от същите обаче, както е посочил и ответникът, съдът е констатирал, че се повтарят и са представени още в хода на ревизията. Отделно от това, следва да бъде съобразена и нормата на чл.161 ал.3 от Д., която визира санкция за страната ако представи едва пред съда доказателства, които е могла да представи в административното производство. Безспорно оспорването на РА пред Директора на Д „ОДОП“ е част от административното производство. Ето защо, съдът приема, че депозирането на доказателства с писмо вх. №23-20-65#3 от 13.03.2020 г., макар и не по време на ревизията, не би могло да има за последица прилагането на чл.161 ал.3 ДОПК. По подобни аргументи, съдът намира за неоснователно и позоваването на по-късното представяне на документи с писмо вх. № 23-30- 65#5/13.04.2020 г., тъй като същото е сторено пред директора на Д „ОДОП“ С., а не пред съда, не касае пряко определените задължения за осигурителни вноски и се отнася за доказателства, които не са били поискани от органите по приходите в хода на ревизионното производство.

Ето защо, съдът счита, че не са налице предпоставките на чл.161 ал.3 от ДОПК за възлагане на сторените по делото разноски в тежест на жалбоподателя.

Колкото до искането за намаляване на дължимото адвокатско възнаграждение до размера на минималното, съобразно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намира следното:

За да уважи частично направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение до трикратния размер на същото, определен съобразно разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 6 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., съдът е изложил съображения, че делото се отличава с фактическа и правна сложност. Посочил е още, че по същото са приложени значителни по обем и брой писмени материали/ 82 тома/. При тези обстоятелства е приел, че платеното от страната възнаграждение до трикратния размер по наредбата не е прекомерно. Същото държи сметка и за специфичните отношения на доверие между адвокат и клиент, което също подлежи на оценяване.

Предвид изложеното, съдът намира, че не са налице основания за изменение на решението в частта относно разноските за адвокат ,чрез намаляване на дължимия хонорар, до минималния размер установен в Наредба № 1 от 9.07.2004 г.

Съдът счита, че са налице предпоставките на закона за издаване на препис от влязлото в сила решение, в необжалваната част. На същия следва да се отбележи, че съдебният акт е оспорен и не е влязъл в сила в частта му, с която е отменен Ревизионен акт № Р-22222518001372-091-001 от 04.11.2020 г. в частта с която с последния допълнително е начислен ДДС в размер на 4010 лева за данъчен период м.12.2017г., не е признато право на данъчен кредит в размер общо на 1943,98 лева и са установени задължения по ЗОДФЛ в размер на 669,86 лева и лихви върху тях в размер на 221.34 лева, както и досежно присъдените разноски.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 18-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] за изменение в частта относно разноските на решение №4546/07.07.2021г. . по адм.дело № 4459 по описа за 2020 година.

Да се издаде препис от решение №4546/07.07.2021г. по адм.дело № 4459 по описа за 2020 година , като на същия се отбележи, че съдебният акт е оспорен и не е влязъл в сила в частта му, с която е отменен Ревизионен акт № Р-22222518001372-091-001 от 04.11.2020 г. в частта с която с последния допълнително е начислен ДДС в размер на 4010 лева за данъчен период м.12.2017г., не е признато право на данъчен кредит в размер общо на 1943,98 лева и са установени задължения по ЗОДФЛ в размер на 669,86 лева и лихви върху тях в размер на 221.34 лева, както и досежно присъдените разноски.

Определението, в частта относно искането за изменение на решението в частта относно разноските, подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховен административен съд.

Определението в частта относно издаването на препис от решение не подлежи на обжалване.

Да се връчи на страните препис от настоящото определение.

СЪДИЯ: